BIJDRAGE TOT DE KENNIS VAN DEN GODS- DIENST DER DAJAKS VAN LANDAK EN TAJAN.

DOOR M. C. SCHADEE.

Controleur bij het Binnenlandsch Bestuur.

(Vervolg van deel LVIII, blz. 513).

b. Het babalian.

§ 73. Mannen en vrouwen als balian.

Het babalian is meer een specifiek Dajaksche instelling. Alleen Dajaks treden als medium op. Ook vrouwen, echter zeer oude. De tijd, dat jonge schoone vrouwen, als Dara Hitam, de bruid van Aria Sinir in Landak als medium dienst deden, schijnt voorbij te zijn.

Balians moeten niet verward worden met toekang pamang (gebeden-kundigen). Dit laatste is geen beroep; iedereen kan als zoodanig fungeeren, indien hij slechts welbespraakt genoeg is, en de noodige pamang's van buiten kent. Elke balian¹ is echter op zijn tijd wel eens toekang pamang.

De balian fungeert in de eerste plaats als geneesheer. Als zoodanig opgeroepen, wordt hij bij aankomst onmiddellijk toegelaten tot een onderzoek van den kranke.

§ 74. Medium-steentjes.

Dit geschiedt met behulp van kleine kristalheldere steentjes (batoe paniloe) — gewoonlijk stukjes bergkristal — waarmede wij ook den lënggang gewapend zagen. Deze steentjes worden eerst in olie gewasschen, waarna de balian er zevenmaal mede over het voorhoofd en daarna zevenmaal over de borst van den patient van boven naar beneden strijkt.

Daarna houdt hij ze naar het licht; de helderheid van het door-

¹ Zie over de vermoedelijke afleiding van het woord Wilken's Shamanisme Bijdr. T. L. en V. V. 2. pag. 471.

vallende licht levert de maatstaf tot beoordeeling van de hevigheid der ziekte.

Soms komt hij daarbij tot de slotsom, dat alle moeite, om den levensgeest terug te roepen, te vergeefs zou zijn, en hij, de balian, ook geen verdere hulp kan bieden.

Een andermaal verklaart hij, dat genezing nog wel mogelijk is, maar dat daartoe groote offers gebracht moeten worden; het is toch de geweldige Trio, welke de ziekte veroorzaakt heeft, en nu moet deze door bijzondere gaven gedwongen worden, zijn slachtoffer weder de vrijheid te hergeven.

Wij veronderstellen echter voorloopig, dat de ziekte aan een minder gevreesden geest geweten wordt en gaan na, welke toebe-reidselen voor de plechtigheid gemaakt worden. Voordat daartoe overgegaan wordt, moet echter de patient, het huis en zijne verdere bewoners voor booze invloeden gevrijwaard worden.

Dit geschiedt door het bestrijken met den vleugel van een hoen, waarbij rijkelijk gele rijst rondgestrooid wordt.

§ 75. Offermaal.

Verder worden gereed gemaakt dezelfde zaken als voor een groot barimah; voorloopig dus barang roba — onrijpe ongekookte spijzen, waaronder een varken. Dit laatste wordt buiten vast gelegd, de andere zaken in de soerambi neergelegd.

Verder voegt men daaraan nog toe:

een zilveren geldstuk of zilveren ringetje, dat op de rijst gelegd wordt, een tampajan „sandong” genaamd, een stuk ijzer, meestal een kapmes, in de tampajan geplaatst, en een hoen „manof tanong” geheeten, dicht bij de tampajan vastgebonden.

Aan den onderkant van een der stijlen van het huis bindt men een bosje randjoewang-bladeren ¹.

Het stuk ijzer neemt de balian na afloop der werkzaamheden mede naar huis als „pangkaras” voor zijn levensgeest. ²

¹ De boom van den balian, welke de taman van den lënggang vervangt, heet — wij noteerden het bij de Sarito'-Dajaks — „bawar,” komt echter zelden voor.

² Ook bij het tiwah of doodenfeest der Olo-ngadjoes krijgt de balian voor het overvoeren van de ziel van den overledene naar het doodenrijk de volgende geschenken: twee gulden, een mat, een bijl, een mes, een aarden kopje en een bord. Zie Grabowsky's beschrijving van het tiwah, Int. Arch. Bd. II., p. 198.

Het doel der andere voorwerpen zal later verklaard worden.

Verder wordt de gamēlan gereed gemaakt, bestaande uit een daoe (kromong), vier gongs en een katoembah¹. Vier personen zijn noodig tot het bespelen dezer instrumenten, twee aan de daoe's, een aan de gongs en een aan de katoembah.²

De balian neemt intusschen plaats op een schommel, welke in het midden van de soerambi is opgehangen.

Aan den rechterpols draagt hij een koperen kettinkje als teeken van zijn beroep.

§ 76. Helper (panjampang).

In zijne bezigheden wordt hij verder bijgestaan door een helper „panjampang” (eigenlijk pagaaiër op den voorsteven, gelijk djoeroe batoe), welke voor den geregelden gang der zaken zorgt.

Vaak is het eene oude vrouw.³ Wanneer toch de gamēlan zich doet hooren, en de balian door den panjampang heen en weer geschommeld wordt, zijn hoofd gedekt door een slendang, geraakt deze, evenals de lēnggang, in een soort van ecstase, waarbij het heet, dat hij zich niets van zijne omgeving bewust is.

In dezen toestand is het hem niet mogelijk, zelf voor de regeling der plechtigheden te zorgen; dit doet de panjampang.

Het verschil tusschen den lēnggang en den balian merkten wij reeds op.

In den eersten toch wordt verondersteld, dat verschillende geesten achtereenvolgens nederdalen of opstijgen, niet alzo in den balian. Deze zendt zijne soemangat uit op reis in de geestenwereld, die dan verschillende ontmoetingen en allerlei avonturen heeft. De mond van den balian uit slechts wat de soemangat spreekt en ondervindt, en soms ook de woorden, welke anderen tot hem richten.

Is de ecstase ingetreden en heeft de balian als teeken hiervan de slendang weggeworpen, dan begint zijn eentonig gezang op de maat der door de gamēlan aangegeven melodie.

¹ De katoembah mag alleen tijdens het babalian bespeeld worden, op andere tijden is dit pantang. Zie over het slaan op een trom tot oproeping van geesten: Wilken, Shamanisme, Bijdr. V. 2, p. 479.

² In kampong Moeja (Batang Tarang-Dajaks) zag ik tijdens het babalian een man aan de kromong's (= daoe), een man aan een kleine totong en eene vrouw, welke twee tjanang's, een gong en een ta wa²-taw² bediende.

³ In Tajan treden vrouwen nimmer als balian of lēnggang op.

§ 77. Balian-taal.

De taal ervan is de bahasa boekit. Echter wordt niet de gewone spreektaal gebezigd, maar de „bahasa balian“¹, welke gemengd is met tal van hooge woorden, en gekruid met talrijke omschrijvingen.

Menschen en dieren dragen er weidschklinkende namen in.

Zoo heet het varken niet kort weg „djaloe“ maar Baboet sangkomang barsoengap badil laba limaoeng batité lébar. [baboet = varken, sangkomang = met witte haren in de zijde als het wilde varken, barsoengap badil = met een snuit als de mond van een léla², laba = wild varken, limaoeng = blazend, tité = vet.]

De kip wordt betiteld: Mansio kompong, batata³ tégat [mansio = kip³, kompong = bosch, tata⁴ = snijden, hakken, tégat = kleine teen, die naar achter staat, bartata⁴ tégat = met den afgesneden teen, d. i. zonder nagel]; de haan als „Balangking balo, bartadji bini“ [balangking = vogel met zwart en witte veeren, balo = zonder veeren,⁴ bartadji = de sporen geven].

Intusschen is het hoen, dat zooeven tot het pipissen diende, geslacht en heeft de panjampang een weinig bloed ervan opgevangen, dit gemengd onder gekookte rijst, waaraan nog zout toegevoegd wordt. Een kopje met deze rijst wordt den balian aangereikt, welke met de rechterhand den inhoud beetje voor beetje voor zich uit in de hoogte werpt als een offer aan de goden en geesten, welke hij nu achtereenvolgens bezoekt.

In de eerste plaats de Dewata's. De balian heeft hun hulp op het oogenblik wel niet noodig, maar het zou toch niet aangaan,

¹ De uitdrukking „basa sangiang“ is in Landak niet bekend.

² Dit doet denken, dat men het varken met een olifant vergelijkt. Ook het woord limaoeng, dat „blazend“ zou beteekenen, doet zulks vermoeden. Vergelijk lila (een soort kanon) met bëlalé in singa bëlalé = de geslurfde singa. Int. Arch. für Ethn. Bd. IX, p. 88 en met tëlalé = fluit o. o. p. 67, ook tromp van een olifant. — Etymologisch hebben de Mal. woorden lila (kanon) en boelalai (snuit) niets met elkaar te maken. (*Redactie*).

³ Mansio = kip, hoen. Vergelijk de vertaling van het Maleische ajam = hoen in de Dajaksche woordenlijsten, soms manô⁴, soms sio⁴ of een nevenvorm daarvan. Mansio niet te verwarren met mënsia = manoesia = mensch.

⁴ Vergelijk het woordenboek van Hardeland; balo = weduwe. De weduwe moet zich het haar tot de schouders laten afsnijden.

hen, de hoogere machten, te passeeren en zich direkt tot de mindere geesten te wenden.

Zij worden dus in het algemeen om hulp en zegen, voordeel en geluk aangezocht en verder in kennis gesteld met het voornemen der menschen, om de gereedstaande barang roba hun als maaltijd te bereiden.

Na de Dewata's zoekt de balian de Ippé's en de Kamang's op. De laatste leerden wij reeds kennen, de Ippé's¹ echter nog niet.

§ 78. Ippé's.

Het zijn de geesten der afgestorven balian's van het begin der tijden tot den huidigen dag, in het bijzonder de oudsten onder hen, diegene welke leefden voor Aria Sinir.

Het waren vrouwen.² Zij heeten:

- 1°. Goram indoe Boro Bartikar Langkéh.
- 2°. Apé indoe Gomé Bartjonding Banta.
- 3°. Naboer indoe Doekoel Balian Sidi.
- 4°. Toedjoeh indoe Njampoet Mandiri Maja.
- 5°. Dending indoe Angan Mantjagit Bangkei.
- 6°. Boewan indoe Apo⁴ Balian Sansap.
- 7°. Gili⁵ indoe Sari, Bartoekar Maja.
- 8°. Tjoepoe indoe Balalang Barsamé Ajo.

¹ Dit Ippé is identisch met een algemeen in den Indischen Archipel voorkomend woord, bij de Alfoeren van Boeroe, Ceram en Halmahera als opo, opoe of oepoe, bij de Alfoeren van de Minahasa als opo en ěmpoeng, bij de Atjehers als eumpèë, bij de Makassaren als poen, poem, of poeng voor eigennamen, bij de Bataks als ěmpoe (Daïrisch dialect) of ompoe (Tobasch dialect) of naar den uitspraak oppoe, bij de Lampongers als ampoe, bij de oude Javanen als mpoe. Al deze woorden hebben de beteekenis van grootvader of grootmoeder en van heer, baas.

Vergelijk verder het woord apé in apé mantoe Hari (zie § 118), oepo, de naam van den hoofdbalian bij de Olo-ngadjoes, apo Leggan, het zielenland der Redjang-Dajaks (Ling Roth, Natives of Sarawak, vol. I. pag. 149). Apoe kajan, Apoe kësio en Apoe Lagan (Dr A. W. Nieuwenhuis, In Centraal Borneo, blz. I van den Bladwijzer).

Ook de ěmpoeng's der Alfoeren in de Minahasa zijn de geesten, welke de balian's bezielen. Tot hen behooren ook de zielen der afgestorvenen.

Ook op Loewang-Sermata zijn het de oepoe maté (= gestorven oepoe), welke in de mediums nederdalen.

Zie Wilken. Animisme, Ind. Gids 1884, Dl. II, p. 97. Shamanisme, Bijdr. T. L. en V.-kunde, V, 2 p. 457, 468. Dr C. Snouck Hurgronje, De Atjehers, Dl. II, p. 312, noot 1.

² Ook de manang's van Sarawak roepen de geesten der gestorven manang's op. Ze worden aangesproken als ini = grootmoeder. Ook daar zijn het dus vrouwen. Ling Roth, Natives of Sarawak, I p. 282.

en ten slotte Aria Sinir's bruid zelve, de bekoorlijke Dara Hitam (= de zwarte maagd).¹

De laatste twee woorden van elken naam vermelden eene goede eigenschap of eene bijzonderheid van de betreffende persoon, de "nama poedjian" (poedji = prijzen).

bartikar langkéh = met de met schelpjes versierde matten;

bartjondong banta = met het fleschje met medicijn (banta = geneesmiddel);

balian sidi = de onfeilbare balian²;

mandiri maja = die de dooden doet opstaan;

mantjagit bangkei = die de lijken doet herleven;

balian sansap = de balian, die zich niet meer van de wereld bewust was. Dit ging zoover, dat Boewan indoe Apo^s vergat hare schaamdeelen te bedekken.

Bartoekar maja en Barsamé Ajo = die de zielen verwisselde. Beide vrouwen genazen vaak kranke personen, door hun de zielen van gezonde menschen te geven. Dezen, van hun soemangat beroofd, stierven dan. Het was daarom gevaarlijk, deze balians tot vijand te hebben.

De balian richt zich dus tot de Ippé's en de Kamang's met het bericht, dat de gereed liggende barang roba hun tot een maaltijd bereid zullen worden, en met het verzoek, hem bij de genezing van den patient behulpzaam te zijn.

§ 79. Diagnose.

Zij geven hem dan ook de verlangde inlichtingen en noemen den naam van den Kamang of Hantoe, die de ziekte veroorzaakt heeft. De balian komt dan met zijne diagnose voor den dag, welke bijvoorbeeld neerkomt op een der volgende gevallen:

Takana di panta^s, di ladang, di tanggorèng, di ajer, di kajoe ara, d.i. door ziekte overvallen bij den panta^s (afgodsbeeld tot vereering der voorouders) in de ladang (rijstveld), in den hollen weg, aan het riviértje, of bij den ara-boom, waarmede bedoeld wordt de in den panta^s zetelende geest of de geest van de ladang, van den hollen weg, van het riviértje, van den

¹) Veth spreekt abusievelijk over Darah Hitam = Zwart Bloed. Borneo's Wester Afd. Dl. I, blz. 194.

² Sidi is ontstaan uit Sanskrt siddhi (volkomenheid). Prof. Kern.

ara-boom heeft den zieke „geraakt,“ is in hem gevaaren, is dus oorzaak van de ziekte, op de wijze aangewezen in § 54.

Het moge verwondering wekken, dat de ziekte aan een Kamang toegeschreven kan worden, terwijl gelijktijdig de Kamang's inlichtingen omtrent of hulp tegen de ziekte verschaffen. Dit is te verklaren uit hun dualistisch karakter; zij zijn zoowel tot het goede als tot het kwade in staat.

Ten slotte wordt ook de ziektedaemon, de Kamang of Hantoe opgeroepen, ook hem wordt een aandeel der spijzen toegezegd, waarna de balian alle Dewata's, Ippé's, Kamang's en andere geesten aanmaant om voorloopig huiswaarts te keeren (dewata poelang ka dewata, ippé ka ippé = dewata, keert weder tot de dewata's, ippé tot de ippé's), en richt ook zulk eene aanmaning tot zichzelf (talino poelang ka talino = mensch keer weder tot de menschen) en ontwaakt voor een oogenblik uit zijne ecstase.

Nu wordt in allerijl tot het slachten der levende have en het bereiden der offerspijzen overgegaan.

§ 80. Het oog van den balian.

Wij hebben dus even den tijd, om kortelijk de beteekenis van het zilveren geldstukje of ringetje en de mano^s tanong te verklaren.

Het eerste noemt de balian zijn oog; nl. het oog, waarmede zijne rondwarende soemangat ziet.

Ontbreekt het, dan is het hem onmogelijk, aan den arbeid te gaan. Na afloop der werkzaamheden vervalt het aan hem voor zijne moeite. Verder krijgt hij nog \$ 1 per avond.

Eens woonden wij het bij, dat het medium maar niet in den toestand van verrukking scheen te kunnen komen. Driemaal wendde hij eene poging daartoe aan, maar telkens mislukte het. Eindelijk ontdekte men, waaraan het haperde: het zilveren oog ontbrak!

§ 81. Mano^s tanong.

Wat de mano^s tanong betreft het volgende:

Dit hoen dient, om wanneer voor den balian de tijd daar is, om uit zijne ecstase of hypnotischen slaap te geraken, hem te doen ontwaken. De panjampang, de hypnotiseur neemt dan het dier en wuift het boven het hoofd van den balian heen en weer. Bovendien legt hij dan bras banjoe op diens hoofd.

De arbeid van den balian is echter uitermate vermoeiend.

Wanneer wij zijne lotgevallen hieronder nader beschrijven, zal dit duidelijk blijken. Niet zelden gebeurt het dus, dat hij in de war raakt in zijn eigen werk, ja vaak valt hij uitgeput bewusteloos op den grond. In dat geval neemt de panjampang fluks den mano¹ tanong den kop af (di poelas) en brengt den bloedenden hals van de kip aan de lippen van den balian, opdat deze uit het warme vocht nieuwe krachten opzuige.

Het nut van de tampajan „sandong” genaamd zal direkt blijken.¹

Gaan wij thans met ons verhaal verder. De spijsen zijn gereed en weder dezelfde als bij het barimah. (Zie § 10).

De barang rimah worden niet op den grond gezet, maar op een groote platte mand (njiroe), die ook tot rijstwannen gebruikt wordt, geplaatst, welke voor den schommel opgehangen wordt.

De barang rimah wordt in vieren gedeeld; elke spijs wordt over vier kopjes of borden verspreid.

§ 82. Vier soorten offerspijsen.

De vier deelen heeten: rimah badoedoe², rimah panjolor,² rimah bataboes en rimah badjampi.

De balian zet zich weder op den schommel (ajoen), de gamëlan weerklinkt, en al schommelend komt hij weder in ecstase.

De Dewata's, Ippe's, Kamang's en verdere geesten worden weer opgeroepen. Bij aankomst zijn zij vermoeid van de reis, het is dus zaak, hen eerst in eene goede stemming te brengen, waartoe men hun zoo spoedig mogelijk de rimah badoedoe² — de rimah bij het nederzetten — aanbiedt.

Zijn zij wat tot rust gekomen, dan komt pas het eigenlijke maal; de rimah panjolor (solor = aanbieden) worden dan genuttigd.

De rimah bataboes alsmede de tampajan „sandong” (zie § 75), dienen bepaaldelijk tot het afkopen van de ziekte van den kwelgeest, die haar veroorzaakt heeft (taboes = tēboes Mal. = inlossen).

De kwelgeest is verplicht, het zoenoffer aan te nemen, want de pantang-instelling, dat het verboden is, aangeboden spijsen te weigeren, geldt zoowel voor geesten als menschen. Hij zou schuldig

¹ Vergelijk dit met hetgeen Wilken en Schwarz mededeelen omtrent een medium-séance bij de bewoners van het landschap Bolaang Mongondou. Bijdr. V, 2, p. 459.

² Het offeren door de mediums bij de Alfoeren der Minahasa heet mangelloer. Zie Bijdr. V, 2, p. 458.

zijn aan adats-overtreding, indien hij iemand in den toestand bracht, dien wij boven als kampoenan leerden kennen (§ 3).

Hem niet willende oproepen naar de woning der menschen, brengt men hem de rimah bataboes in zijn eigen verblijfplaats.

Het barbalian begint in den namiddag en duurt den geheelen nacht. Het brengen van de rimah bataboes wordt daarom tot den volgenden morgen uitgesteld. Is men dus takana di tanggorèng, dan wordt de rimah bataboes, waaraan men nog een levend hoen toevoegt, naar den hollen weg gebracht, alles te samen aan den daar verblijvenden Hantoe aangeboden.

Soms is de woning van den kwelgeest ver verwijderd.

Eens vroeg een mijner politie-opposers (nog wel een Maleier en Mohamedaan) eenige dagen verlof, om naar de Béhé-streek te gaan. Toen wij onderzochten met welk doel, bleek ons, dat hij geloofde aan het verhaal van een balian, die hem verteld had, dat de ziekte, waaraan hij lijdende was, toegeschreven moest worden aan den Hantoe van een bangaram-boom, welke zich bevond op een vroeger door hem bij zijn kampong in de Béhé-streek aangelegde ladang. Den boom had hij, toen hij bezig was het veld schoon te maken, verbrand, maar niet geheel, zoodat de geest hem ook niet verlaten had, maar zeer verbolgen was over de schending zijner woning. De oppasser wilde dus een offer aan den geest brengen en moest verder op last van den balian dezen uitnoodigen, vandaar te verhuizen, vervolgens den boom geheel verbranden, de asch meugen met fijngemaakten wortel van de aroes-struik, bespuwen met sirih-spog en zich met dit mengsel op zeven deelen van zijn lichaam besmeren, waarna hij totaal genezen zou zijn.

Keeren wij intusschen tot den balian terug, die met zijne manipulaties verder gaat, en thans overgaat tot de geneeskundige behandeling van den patient.

Deze bevindt zich in het woonvertrek, terwijl de panjampang hem de rimah padjampi benevens een van een dekseltje voorzien bakje — kroewam Daj. — nadraagt.

De inhoud van dit laatste zal hieronder blijken.

De balian wendt zich wederom tot de Dewata's, Ippé's en de Kamang's — want deze (vooral de Ippé's en de Kamang's) zullen hem bij het behandelen van den kranke behulpzaam zijn. De rimah badjampi wordt hun als loon voor hunne diensten aangeboden.

De middelen, welke de balian nu aanwendt tot herstel van den kranke zijn velerlei. In de eerste plaats melden wij het „badjampi.”

§ 83. Badjampi = bestrijken met een randjoewangblad of steentjes.

De balian zet zich naast den kranke op den grond neder en de panjampang reikt hem een blad van een randjoewangboom over, waarop wat bloed van de geslachte offerdieren gesmeerd is. Met dit blad in de hand masseert de balian thans den kranke.¹ Telkens schijnt daarbij een klein steentje of pluise uit diens lichaam te komen, dat de balian dan tusschen duim en wijsvinger grijpt en van zich afwerpt.

Die kleine voorwerpen veroorzaken de ziekte; deze wordt dus in letterlijken zin uitgeworpen.

Het masseeren geschiedt niet alleen met een randjoewangblad, maar ook met steentjes, welke de balian, evenals de batoe paniloe, van de Ippé's ten geschenke bekam. Zij worden met deze laatste bewaard in het bovengenoemde bakje — kroewam genaamd — dat half met olie gevuld is.

De steentjes, bij het masseeren gebruikelijk, worden nog onderscheiden in batoe padjampi en batoe panawar. De eerste hebben den vorm van een vleermuis, de laatste zijn klein, langwerpig rond.

Waar de balian met den vogelvormigen steen over het kranke lichaam strijkt, blijft er telkens weer een ziektestofje aan den steen hangen, dat dan zorgvuldig verwijderd wordt.

De batoe panawar wordt alleen gebezigd in geval van een vergiftigden beet, hetzij van slang, schorpioen of duizendpoot. Door er mede over de wond te wrijven, wordt het gift van zijn kracht beroofd. [tawar = krachteloos, flauw; panawar = wat krachteloos maakt].

§ 84. Pamoelang.

Een ander expedient van den Dajakschen geneesheer is het volgende:

Hij neemt fijngemaakt tras [loros Daj. Ajoeh = tras Mal.] d. i. de harde kern van het hout van den kalimantan en den tēngang-boom (boom bekend om de sterke vezel, welke de bast

¹ Ook elders verricht het medium zijne werkzaamheden met bladeren in de hand.

Wilken deelt het mede van de Orang Běnoewa en de Mohammedaansche Maleiers van het Schiereiland Malakka. Bijdr. V, 2, p. 452, de Alfoeren van de Minahasa (p. 457), en de Olo Ngadjoe (p. 485). Zie verder het woord irek bij Hardeland.

levert) en wat afschrapsel van den tand van een kasoewil (tijgerkat), mengt deze stoffen goed door elkaar en strooit het mengsel uit over wat kalk op een sirihblad. Daarna kauwt hij dit uit met een pruimpje tabak, gambir en een paar stukjes pinang, en bespuwt er onder het tellen van een tot zeven verschillende plaatsen van het lichaam mede [voorhoofd, wangen, borst en rug, tusschen de schouderbladen.]

Dit geneesmiddel heet pamoelang. Soms wordt het op andere manier toegediend nl. gemengd met olie, met den vinger op de genoemde plaatsen aangebracht.

§ 85. Mangaroës.

Een ander bekend middel uit de Dajaksche therapie is fijnge-maakte wortel van twee heestergewassen, den aroes- en den tangkrapoes-struik. Men smeert den stof in sirih-spuw gemengd onder het tellen tot zeven op de evengenoemde lichaamsdeelen. Dit heet „mangaroës” en het doel ervan is het wegnemen der kwade invloeden, welke mochten voortspruiten uit het niet nauwkeurig opvolgen van pantang-voorschriften, welke gedurende het barbalian van kracht zijn, nl. het verbod om dan paddestoel (koelat), varen (pakoe), bamboespruitjes (rabong) en slakken (ikan tangkoejong) te eten.

Hiermede is het eerste gedeelte van de genezing naar Dajaksche opvatting, de bestrijding der fysieke krankheid voorloopig geeindigd. Thans rest voor den balian een andere taak, het opsporen en terugbrengen van de voortvluchtige soemangat van den patient. Het medium moet daarvoor eene lange reis ondernemen naar het Zielenland — Sibajang, de Dajaksche Elyseïsche velden, waar de zielen der afgestorvenen hun verblijf hebben.¹

§ 86. De Trio als ziekte-daemon.

Voor wij hem op dezen tocht volgen, moeten wij nog het geval behandelen, dat de ziekte geweten wordt aan den meest geduchten aller geesten, den Trio, den patroon der koppensnellers.

¹ Soms weet de balian de soemangat meer in de nabijheid op te sporen.

In kampong Moeja (Tajan) woonden wij het bij, dat de balian uit het langs het dorp stroomende riviertje wat water haalde en dit gedurende eenigen tijd omroerde, totdat het plotseling rood werd. Toen ving hij eensklaps de soemangat (ziel) van den zieke met de hand uit het water op en bracht haar door wrijven weer in diens lichaam. Hij beweerde een soemangat ontworsteld te hebben aan den Hantoe Aje^s (Water-Geest).

Wij leerden hem boven reeds kennen, bij de behandeling der Kamang's (§ 38) en voegen daaraan nog het volgende toe.

Van den Trio zegt men, dat hij vervuld is met padjong (barisi padjong), d.i. dat padjong van hem uitgaat. Padjong is een geweldige kracht, waarvoor de mensch zich moet in acht nemen, en staat dus tegenover kramat, heilzame kracht, welke bijv. van den radja, van heilige bergen, rotsen of heilige kanonnen uitvloeit. Is de ziekte nu door den Trio veroorzaakt, dan noemt men dit "kana padjong," d.i. door padjong getroffen. De wijze, waarop de Trio daarbij te werk gaat is zeer eigenaardig. De ziektestof deponceert hij op een boom of een rotsblok en maakt ze besmettelijk door er op te spuwen (di samboer) met speeksel, gemengd met fijngemaakte tras kalimantan en gestampte wortel van den aroes-struik. De ziektestof heet pangkala; in de duisternis is ze zichtbaar en vertoont zich als kleine vlammetjes. Door aanraking neemt de mensch de ziekte in zich op, die voornamelijk in de beenen trekt en spoedig het loopen verhindert.

De balian gaat tot genezing als volgt te werk.

Eerst heeft het "pipissen" van den patient met een hoen plaats en het strooien van taboer njawa.

Daarna laat hij een hond met roode haren en een haan met roode veeren zoeken. Hij kleedt zich ¹ als een koppensneller in feestgewaad met rood en witten hoofdring (bangkong), zwart en wit katoenen lendegordel en wapent zich met een houwer nl. met dien, bij de Boekit-Dajaks in gebruik, de "tangking." Aldus uitgedost begeeft hij zich op het bordes voor het Dajaksche woonhuis, om den Trio het offer te brengen (manongkòh). Niemand zou het toch wagen, den Trio in huis te noodigen; voorzichtigheidshalve roept men hem dus maar daar buiten aan (aanroepen van den Trio = manjaro² Trio).

¹ Gedurende het eerste gedeelte van de séance was hij gekleed in een sarong, met behoud echter van zijn gewoon baadje. Bij de baliens van Landak komt het vrouwelijk karakter, dat bijvoorbeeld den manang der Zee-Dajaks eigen is, slechts in zeer geringe mate uit. Aldaar trouwen zij soms met mannen. Zie Sarawak by Hugh Low, pag. 176 en Ling Roth, The Natives of Sarawak and British North Borneo, I, blz. 270.

Zie over dit onderwerp: Wilken, Shamanisme, Bijdr. V, 2, pag. 477. Niemann, Linguistische en Ethnologische Studien. Bijdr. V, 4, pag. 273 en Kern, Een Spaansch schrijver over den Godsdienst der heidensche Bikollers, Bijdr. VI, 3, pag. 229. De Landak Dajaks komen dus in dit opzicht overeen met de Land-Dajaks van Sërawak. Hugh Low o. c. p. 262.

Dit geschiedt door drie ruwe scherpe gillen; tegelijkertijd worden den rooden haan en den rooden hond elk in één slag met den houwer de kop afgeslagen.

De Trio eet bij voorkeur hersenen en bloed, en baadt zich slechts in bloedwater. Het bloed der geslachte dieren wordt dus ten deele opgevangen in een gereedstaanden aarden bak met water en voor de rest gemengd met gekookte rijst, waaraan nog wat zout en het hart en de hersenen van hond en haan worden toegevoegd. De balian werpt nu tot driemaal toe wat bloedwater in de hoogte, om den Trio een bad te geven, en biedt hem daarna zijn maal aan, hem de bloed-rijst toewerpande.

Gedurende deze bezigheden houdt hij op dreunenden toon een toespraak tot den Trio, dezen smeekende, het offer te willen aannemen, maar af te laten van zijne booze plannen ten opzichte van den kranke.

Is de Trio ten slotte uitgenoodigd, weder huiswaarts te keeren, dan begeeft de balian zich naar den patient, om ook hem met het bloedwater te baden. Dit geschiedt door hem met rëndjoewangblad te bestrijken, in dit water gedompeld.

§ 87. Homoeopathische geneeswijze.

Bovendien bespuwt hij den kranke met dezelfde stoffen als de Trio bezigde, om de ziektestof besmettelijk te maken; deze geneeswijze is dus homoeopathisch; ook de Dajaksche dokter huldigt dus den stelregel: *similia similibus curantur*.

Het offeren aan den Trio moet steeds tegen het vallen van den dag geschieden.

§ 88. Reis naar het Zielenland. Kleeding en uitrusting van den balian.

Volgen wij thans den balian op zijne reis naar het Zielenland.¹

De gamëlan doet eene andere melodie hooren.

De schommel wordt verwijderd, want de balian gaat thans te

¹ Ook de manang's in Sarawak ondernemen reizen naar het zielenland. Onder de „pëlian” of „manang performances”, beschreven door Perham — zie Ling Roth, *The natives of Sarawak*, I, blz. 279 — komt voor het „Memuai ka Sabayan” = Making a journey to Hades.”

Vergelijk ook de reis naar de kampong der djihin's door den doekoen bij de Minangkabauers in „Het Animisme bij den Minangbabauer der Padangsche Bovenlanden.” Bijdr. Taal, Land en Volkenkunde, volgrees V, dl. 5, blz. 52.

voet. Hij kleedt zich in een lang, tot de voeten reikend kleedingstuk zonder mouwen, van achteren gedeeltelijk van rood, gedeeltelijk van wit katoen (badjoe gojam).

Soms ook is het geheel van blauw katoen.

Het bestaat uit een stuk doek, in het midden waarvan een rond gat is uitgesneden voor het hoofd, zoodat bij gebruik het eene eind de borst, het andere den rug bedekt.

Om het middel draagt hij een saroeng, welke door een daaronder zich bevindende hoepel (gata) van een in kronkelingen gedraaiden rotanband, welke bij wijze van crinoline om het midden gedragen wordt, breed uitstaande wordt gehouden (basindjang).

Aan zijne voeten bindt hij belletjes (Mal. krontjong, Daj. karong (Sěpatah-Dajaks).

Den hoofddoek slaat hij los om het hoofd, de uiteinden worden niet ingestoken, maar hangen naar voren links en rechts van het gezicht ter neer.

Hij voorziet zich van eene goede hoeveelheid gele rijst en andere taboer njawa, want de bezwaren, die hij onderweg ondervinden zal, zijn vele, maar met gele rijst komt hij ze alle te boven.

De Ippé's en de Kamang's worden verondersteld hem te volgen.

§ 89. Titi badjowa.

De balian vangt aldus zijne reis aan. De ecstase ingetreden zijnde, begint hij te menariën¹, daarbij op de maat der muziek op eentonige wijze voortdurend zingend.² Zijne eerste ontmoeting

¹ Dit menariën is een langzaam in een kring rondloopen, al draaiende, waarbij de voeten niet van den grond komen, maar bij kleine rukjes of schokjes langzaam worden omgeschoven, terwijl de armen onbeweeglijk uitgestoken worden in horizontale richting. Alleen in de handen is daarbij eene kleine op en neergaande beweging merkbaar.

De dans, op deze wijze uitgevoerd, heeft alleen plaats onder het aanroepen van den Kamang, en is dus alleen geoorloofd bij het babalian en bij snelfesten. Dit betreft vooral de Dajaks van West- en Noord-Landak.

De Europeaan, de kampong's dier streken bezoekende, zal daarom steeds vergeefs het verzoek doen „eens even te mėnariën,” want dit is voor den Dajak verboden.

De bewegingen van den toekang lěnggang bij het menariën zijn veel sneller, vrijer en lossen, ook de armen worden door hem meer bewogen..

² Deze gezangen zullen waarschijnlijk veel overeenkomst hebben met de „Augh olo balian” reeds boven genoemd (§ 59.) Ook bij het tiwah worden op de reis naar het zielenland alle hindernissen door „taboer” d.i. „het gestrooide” overwonnen. De eerste gezangen zijn dan ook aan de taboer gewijd.

is een brug, de titi badjowa [titi = brug, badjowa = niet raken, ontmoeten], een brug, die uit twee deelen bestaat, welke elkaar niet raken, maar zich voortdurend naar elkaar toe en van elkaar af bewegen, en zich toch nimmer aaneensluiten, daar de eindén elkaar voorbij schuiven.

Dit wordt aanschouwelijk voorgesteld door twee knapen, welke ieder een rijststamper in de hand houden en deze op dezelfde wijze heen en weer bewegen. De balian roept de hulp der Dewata's, der Ippé's en Kamang's in, om het hem mogelijk te maken, de brug te passeeren. Heeft hij dit zeven maal gedaan, rijkelijk gele rijst om zich heen strooiende, dan sluiten de beide rijststampers — de beide deelen der brug — aaneen, en kan de balian er zonder gevaar overgaan. Hij besmeert haar met „bëras banjoe” en gaat verder.

Zijn tweede, derde, vierde en vijfde avontuur zijn alle bruggen van dergelijk mechanisme. Achtereenvolgens passeert hij, steeds na zevenmaal om hulp gesmeekt te hebben en steeds rijst opwerpende:

§ 90. Andere hindernissen.

de titi bagintoer [bagintoer = zich bewegen]: twee naast elkaar gehouden rijststampers worden eerst tweemaal op en neer bewogen en dan naar elkaar toe;

de muziek geeft de maat der beweging aan;

de titi bagora [bagora = om elkaar heendraaien];

twee rijststampers worden om elkaar heen gedraaid;

de titi sawa. Sawa = slang.¹ Twee reepen wit en rood katoen, om elkaar gewoeld, stellen die slang voor, welke zich kronkelend heen en weer beweegt. Op het zevenmaal herhaald verzoek van den balian aan de Dewata's wordt de slang eensklaps strak getrokken;

de titi mangoenang: een op den vloer uitgespreid stuk zwart katoen wordt langzaam vooruit bewogen en eensklaps met een ruk teruggetrokken, hetgeen een beweegbare brug voorstelt, welke bijna tot den overkant reikte, maar eensklaps weder ingetrokken wordt. Het hulpgeroep van den balian en de gele rijst sluit echter ook deze brug. Haar gepasseerd hebbende komt hij op de

tanah bagaboet, d. i. golvende grond, een zwart op den

¹ Sawa = eigenlijk sawar = slang, vergelijk S. W. Tromp, Uit de Sala sila van Koetei, Bijdragen tot de T. L. en V. v. N. I. vijfde reeks, derde deel.

vloer uitgespreid kleed wordt in golving gebracht. De golvende grond komt tot bedaren, en de balian betreedt nu de

tanah balida¹ d.i. het land met de voetangels.

De scherpe pennen van een stekelvarken (landa⁴) worden in schuine richting in eene op den vloer liggenden biezen mat gestoken, op dezelfde wijze als randjau's — inlandsche voetangels, pennen van bamboe — opgesteld.

Op het zevenmaal herhaald verzoek van den balian worden door de kracht van de gele rijst de randjau's alle eensklaps verwijderd — de pennen van het stekelvarken uit de mat getrokken.

Steeds worden de hindernissen op den weg naar het Zielenland moeilijker. De balian stuit thans op de saka bariboe d.i. de duizendsprong, een kruispunt van duizend wegen.

Zevenmaal slaat de balian een verkeerden weg in, maar ten slotte wordt hem het goede pad aangewezen. Het geval wordtanschouwelijk gemaakt door een ontelbaar aantal nerven van palmbladeren in een kring te leggen, in een punt samenkomend. Het geval wordt opgelost, doordat alle bladnerven op een na, welke den hoofdweg voorstelt, door den panjampang weggenomen worden.

§ 91. Vuurrotsen.

Daarna komt de balian aan de batoe barapi of de vuurrotsen. De panjampang stookt een vuurtje op een paar groote steenen en blaast het met een rijstwan (een platte mand, njiroe) aan. Het einde is ook weer, dat het vuur uitgedoofd wordt en de balian ongehinderd verder trekt. Nog een hindernis heeft hij te overwinnen: de tabang hantoe [tabang Daj., tēbang Mal. = omkappen van boomen], d.i. de wegversperring der geesten, eene opeenstapeling van omgevallen boomen, — duidelijk gemaakt door een stapel langsat en sibau-takken (beide vruchtboomen).

De versperring wordt op haar beurt verwijderd en eindelijk komt de balian in het Doodenrijk, nagri orang mati.

§ 92. Borari, poortwachter van het Doodenrijk.

De poortwachter Si Borari is op zijn post. De balian spreekt hem aan: „Waar is de soemangat van N. N.?”

Si Borari wijst hem de plaats, waar de ziel van N. N. zich ophoudt en geeft den balian op diens verzoek vergunning, haar

¹ Ikan bēlida (chirocentrus dorab) een smakelijk vischje, maar met zeer veel graat. De graten vergelijken de Dajaks met randjaus.

mede te nemen, zeggende: „Het zij U vergund, de ziel van N. N. weder huiswaarts te voeren; niet geroepen toch was zij, maar uit zich zelve is zij tot ons gekomen.”

Langs denzelfden weg keert de balian thans met de soemangat (ziel) — welke hij in een kopje heeft opgeborgen, met een doekje toegedekt — naar de menschen terug, begeeft zich naar den kranke, brengt het kopje aan diens oor, blaast even, en de patient heeft zijne soemangat terug.

Soms echter gebeurt het, dat Si Borari, de poortwachter, den balian geen gunstig antwoord kan geven, omdat de soemangat zich niet bij hem bevindt. Het zielenland toch schijnt uit twee afdeelingen te bestaan, die onderling niet met elkaar in verband staan. Twee geheel verschillende wegen van de wereld der menschen uit leiden naar de beide gebieden. De balian is dus verplicht, onverrichter zake naar het rijk der menschen terug te keeren en vandaar uit langs den tweeden weg eene nieuwe reis naar het zielenland te ondernemen.

Thuis komende is hij echter te vermoeid, om direkt weer op reis te gaan; hij pauzeert dus een oogenblik, na weder tot bewustzijn, uit de geestenwereld op aarde wedergekeerd te zijn.

§ 93. Tweede reis naar het zielenland.

Na zich versterkt, betel gekauwd, of een strootje gerookt te hebben, is de balian weer reisvaardig. Volgen wij hem ook op dezen tocht, nieuwe lotgevallen zijn toch wederom te wachten.

Een eerste moeielijkheid wordt gevormd door een groot rietveld *rangka^s taboe* [*rangka^s* = kruipen, *taboe* Daj. = *těboe* Mal. suikerriet].

De *panjampang* stelt het voor door tien stokken en zeven soeman's (zie § 10 sub 3) overeind te houden. Na een zevenmaal herhaald gebed aan de *dewata's* en het opwerpen van gele rijst, wordt het riet plat over den grond gestreken en is de balian in staat, het al kruipende te passeeren.

De balian komt nu reeds direkt aan de grenzen van het Zielenrijk, maar moet nog verschillende *kampong's* passeeren, voordat hij de hoofdstad bereikt.

§ 94. Verschillende kampongs, die gepasseerd worden.

Het eerst ligt aan den weg de *kampong* van *Rango* (naam van het hoofd). *Rango* en zijne minderen (*ana^s boewah*) hebben geen ander werk dan brandhout te kappen.

Groote stapels liggen nabij de woning opééengehoopt.

De balian vraagt, na de bij eene ontmoeting gebruikelijke inleiding en de aannahme van een betelpruimpje aan Si Rango:

„Hebt gij Si Anoe (den patient) niet gezien?“ — Si Rango denkt een oogenblik na en antwoordt:

„Ja! een twintigtal dagen geleden was hij hier, maar hij ging in de richting van Si Rada's kampong“.

De balian gaat verder; eerst moet hij nog over stapels gekapt hout heen, maar deze openen zich door de macht der gele rijst en laten hem door.

De kampong van Si Rada is alleen bewoond door mannelijke personen. Zij voeren niets uit dan muziek maken; sommigen bespelen de soeling (fluit), anderen de dënaring (soort mondtrom), weer anderen de talalé (soort klarinet).

Op de vragen van den balian naar den kranke aan het kamponghoofd Si Rada zwijgt deze. Pas wanneer de vraag zevenmaal herhaald is en de balian een regen van gele rijst op hem heeft doen nederdalen, vraagt hij: „Wat zegt de vreemdeling (ta moewé)?“ — Deze herhaalt nogmaals de vraag, waarop het hoofd hem bescheid geeft en verwijst naar een volgende kampong, welke staat onder een vrouwelijk hoofd, Si Oh genaamd. Dus wederom op weg naar Si Oh's woning. Si Oh is reeds oud en ook hare ana^s boewah zijn allen oude vrouwen. Grijs zijn hare haren en gerimpeld haar voorhoofd. Haar eenige werk is boreh (een geel smeersel) te bereiden en zich daarmede het lichaam in te wrijven.

§ 95. Panara, de maagden van het Zielenland.

Ook hier weder dezelfde moeite, Si Oh aan het spreken te krijgen. Maar ook dit gelukt en de balian begeeft zich, thans met zoo groot mogelijken spoed, want de oude grommige vrouw heeft hem verder gezonden naar Si Poetih's kampong, uitsluitend bewoond door de Panara [dara, huwbaar meisje] Si bajang, dat zijn de maagden van het Zielenland. Wat zien zij er bekoorlijk uit in hare naaktheid, het bovenlijf geheel ontbloot, slechts de heupen omgeven door een nauwsluitend rokje! Maar juist hare naaktheid is haar schoonste costuum. Haar eenige arbeid is zich het haar te kammen en met welriekende oliën te overgieten.

Na zevenmaal vergeefs gesproken te hebben, doet Si Poetih eindelijk een bedeedsd maar vriendelijk „Wat wenscht gij vreemdeling?“ hooren, waarop hij zijn vraag verhaalt en zij hem mededeelt, dat het reeds

twintig dagen geleden is, dat Si Anoe hare woning voorbij ging en in de richting van Si Anteng's woning is verder gegaan.

Wederom dus op reis naar Si Anteng's kampong. Anteng is wat ouder dan Si Poetih; zij ziet er echter nog goed uit. Hare ana⁴ boewah, de dara bagambang [Daj. = bĕrkĕmbang Mal. = die bloemen bezit] houden zich bezig met het kweken van bloemen. Evenmin als in Si Oh's en Si Poetih's kampong zijn bij haar mannen te vinden.

§ 96. Dajang Ètor, vorstin van het Zielenland.

Ook Si Anteng wijst den balian den weg, welken Si Anoe ingeslagen heeft, twintig dagen geleden. Thans voert deze onmiddelijk naar de hoofdplaats van het Doodenrijk. De ingang is echter afgesloten door een op en neergaanden balk (batang manoentong). Door de kracht der gele rijst blijft hij echter op den grond liggen, en de balian stapt over den balk de stad binnen. Hij begeeft zich onmiddelijk naar het paleis van de vorstin, Dajang Ètor genaamd en maakt bij haar zijne opwachting.

Weder zevenmaal eischt hij de ziel van Si Anoe, maar zij zwijgt. De gele rijst ontsluit echter ook haar mond en even als Si Borari antwoordt zij »Neem Si Anoe's ziel (d. i. de ziel van N. N.) mede, niet ik heb hem geroepen, maar uit eigen beweging kwam hij in mijn gebied.»

Is de balian weer langs denzelfden weg naar huis gegaan en heeft hij den patient zijn soemangat weer in het oor geblazen, dan is hiermede de genezing tot stand gekomen.

Voor het geval, dat echter nog iets van de ziekte mocht zijn achtergebleven, en om een terugkomen te verhinderen, neemt hij nog de volgende voorzorgen.

§ 97. Vloek van den ziekte-daemon.

Hij zoekt een stuk bamboe van eene geleding (boeloeh sarowas) en omwikkelt het met een boomblad, dat vastgelegd wordt met een band van jonge tĕmbĕran (geklopte boomschors van den tĕrap-boom). Daarna splitst hij de bamboe in de lengte, ook het blad en de reep tĕmbĕran doorsnijdende.

Een der helften laat hij ter plaatse liggen, de andere werpt hij naar buiten. De beteekenis dezer handeling is deze. De eene helft van de bamboe stelt den zieken mensch voor, de andere den hem vijandigen geest. Zooals nu de deelen van de bamboe, het touw en

het blad gescheiden zijn, onherroepelijk gescheiden, want hare samenvoeging tot een geheel is eene onmogelijkheid, zoo moeten ook de mensch en de geest van elkaar afhouden.

In zijn toespraak tijdens deze handeling zegt de balian tot den geest: „Indien gij U nog mengt in der menschen zaken, zoo wees vervloekt (toelah)!” en eveneens tot den mensch „ook indien gij u mengt in der geesten zaken, zoo zijt ook gij vervloekt.”

Ten slotte onderwerpt hij den patient nog even aan het badjampi, bespuwt hem nog even met sirihspog, met kalimantan tras gemengd en bestrooit hem al heengaande rijkelijk met taboer njawa.

Deze slothandelingen heeten sengkodo (Daj.) = kasoedahan (Mal. = het einde.

§ 98. Vergelijking met het tiwah.

Wederom is overeenkomst op te merken tusschen de reis naar het zielenland van den Landakschen balian, om een ziel te zoeken en de reis van Tempon Telon bij de Olo-ngadjoe's om de zielen der afgestorvenen naar het zielenland of doodenrijk te brengen.

Zie wat over deze reis verhaald wordt door den oudsten berichtgever Halewijn in het jaar 1832. (Grabowsky, *Der Tod*, etc. Intern. Archiv. f. Ethn. Bd. 2 blz. 183).

Punten van overeenkomst met de reis van den balian naar het zielenland zijn het vragen naar den weg, en de hindernissen van het vuurveld en de vuurrotsen.

Volgens de Augh olo balian (zie § 59 en § 89) geschiedt de reis met het vaartuig van Tempon Telon en moet de vuurwaterval of vuurmaalstroom wel degelijk gepasseerd worden. (Grabowsky o. c. blz. 197).

Aan de talrijke bruggen van den Landakschen balian (titi badjowa, titi bagintoer etc.) herinneren ook deze woorden van den Augh olo balian „Es klappern die armringe der krokodille (i. e. männer) welke niederlassen die Brücke. ¹ Es sagt ein Sangiang: Geh vorauf, o Brücke, strecke dich abschüssig aus durch das nebelmeer (blz. 225).

§ 99. Medium-seances van korten duur.

Naast het barbalian bestaan nog twee, ook specifiek Dajaksche wijzen van genezen, welke bij onbeduidende ziekten worden toegepast.

De eerste methode heet barkangkoen; de persoon, die daarbij

¹ Auf welcher die Sangiang nach der Unterwelt absteigen wollen.

het woord voert, heet boeras of toekang boeras, de tweede methode bartili⁴.

Het barkangkoen neemt een halven nacht in beslag, het bartili⁴ slechts een paar uren.

Bij het barkangkoen wordt geen ander offer aan de Déwata's en verdere geesten bereid dan een groot of klein hoen, bij het bartili⁴ slechts eenige eieren en wat rijst.

Gedurende de séance staat het medium niet van zijn plaats op; schommelen noch menariën behoort tot diens verrichtingen. Slechts hoort men eene eentonige langgerekte redevoering, en ten slotte haalt hij de soemangat van den zieke uit een deurstijl of iets anders en brengt die weer in den patient over.

INHOUDSOPGAVE.

- b. Het babalian.
 - 73. Mannen en vrouwen als balian.
 - 74. Medium-steentjes.
 - 75. Offermaal.
 - 76. Helper (panjampang).
 - 77. Balian-taal.
 - 78. Ippé's, geesten der gestorven baliens.
 - 79. Diagnose.
 - 80. Het oog van den balian.
 - 81. Mano^s tanong.
 - 82. Vier soorten offerspijzen.
 - 83. Badjampi = bestrijken met een randjoewang-blad of met steentjes.
 - 84. Pamoelang, een Dajaksch geneesmiddel.
 - 85. Mangaroes, een Dajaksch geneesmiddel.
 - 86. De Trio als ziekte-daemon.
 - 87. Homoeopathische geneeswijze.
 - 88. Reis naar het zielenland. Kleeding en uitrusting van den balian.
 - 89. Titi badjowa, eerste hindernis.
 - 90. Andere hindernissen.
 - 91. Vuurrotsen.
 - 92. Borari, poortwachter van het Doodenrijk.
 - 93. Tweede reis naar het zielenland.
 - 94. Verschillende kampongs, die gepasseerd worden.
 - 95. Panara, de maagden van het zielenland.
 - 96. Dajang Ètor, vorstin van het zielenland.
 - 97. Vloek van den ziekte-daemon.
 - 98. Vergelijking met het tiwah.
 - 99. Medium-seances van korten duur.
-